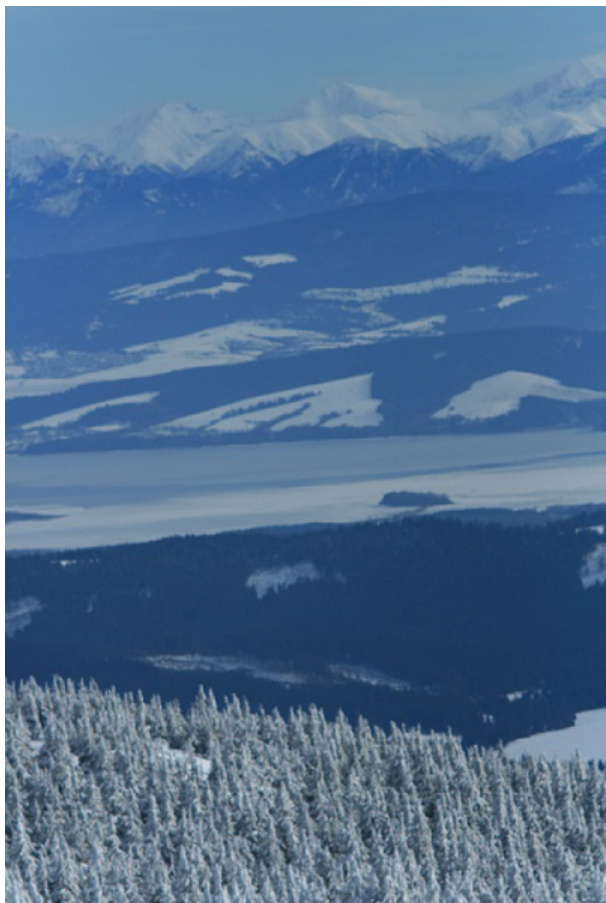

Wymagania siedliskowe

W Europie areal wilków zmniejszał się gwałtownie w ciągu ostatnich stuleci wskutek tępień i urbanizacji powodującej fragmentację i zmniejszenie naturalnie dostępnych środowisk leśnych. Wilk zasiedla głównie obszary charakteryzujące się dużą lesistością (powyżej 40%), a więc regiony porośnięte przez zwarte kompleksy leśne o niskim stopniu fragmentacji. Zamieszkuje różnorodne typy drzewostanów, począwszy od lasów liściastych po monokultury iglaste.

Badania prowadzone w Białowieskim Parku Narodowym nie wykazały preferencji pod względem typu zasiedlanego drzewostanu (Jędrzejewska i Jędrzejewski 1998). W północno-wschodniej Polsce wilki często zasiedlały rozległe komercyjne monokultury sosnowe (Jędrzejewski i in. 2004). Dane uzyskane na terenie Polski wskazują, że jest to stosunkowo plastyczny gatunek zdolny do zasiedlania regionów o zróżnicowanych warunkach środowiskowych. Większość stwierdzeń wilków pochodzi z obszarów charakteryzujących się wysokim stopniem zalesienia, sięgającym 50-80%. Szczególnie wyraźnie preferencje te uwidaczniają się w Polsce południowej (Jędrzejewski i in. 2005). Niemniej w Polsce północno-zachodniej drapieżniki te z powodzeniem zasiedlają obszary o zaledwie 11% stopniu pokrycia terenu przez lasy (Jędrzejewski i in. 2004). W północno-wschodniej części kraju występują również na rozległych terenach bagiennych oferujących liczne i trudno dostępne ostoje (Jędrzejewski i in. 2004). Istotnym czynnikiem warunkującym osiedlenie się wilków w danym regionie jest dostępność odpowiedniej bazy pokarmowej. Szacuje się, że dla utrzymania stabilnej populacji wymagane jest zagęszczenie ssaków

kopytnych sięgające 50 kg biomasy/1 km powierzchni. Wilki zdecydowanie unikają regionów o wysokim stopniu zaludnienia, a więc miejsc położonych w sąsiedztwie większych miast i aglomeracji, jak i charakteryzujących się gęstą siecią drogową (powyżej 0,2 km dróg krajowych i wojewódzkich / 1 km² powierzchni).